

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
I υπηρέτες άκουσαν έπίσης τo κακό που γινότανε, ήρθαν να με ειδοποιήσουν κι' άμπαρώθηκαν κατόπιν στην τραπεζαρία.

Ήσαν όλοι σαν τρελλοί από τόν φόβο τους.

Βγήκα στόν διάδρομο και ζύτταξα ψηλά, τo φωταγωγό. Τo σκοτάδι ήταν πικρό.

Δέν διέκρινα στην αρχή απολύτως τίποτα, μα σιγά-σιγά άντάρωσα τά μάτια του, και, τά μάτια του που έλαμπαν σαν άναμμένα κάρθουνα και με πίταξαν με μοχθηρία και μίσος...

Τί μερούσα να τού κάμω;

Έκαμα τo σημείο του σταυρού και τόν άκουσα να γελάει σαρκαστικά.

Γελοῦσε και στο στρίγγλισμα του γέλιου του άπαντούσαν τ' άγρισμα των δρυϊών ποῦσερνε μαζί του και τά νυχτοπούλια, τά ποιητά του χάρον και τού θανάτου...

Ήρα τo όπλο μου και στάβηκα στη γωνία του διαδρόμου. Με είδε φαινεται και τραβήχτηκε άπ' τo φεγγίτη. Κούφτησε κάπου για να ξανάρθη. Γιατί είχε τo σκοπό του αυτός. Ένα σκοπό καταχθόνιο, τρομερό, άνιερο...

Μετά μάν ώρα τo παιδί μου, ή λατρευτή μου Άρλέτα, ξεψύχησε!...

Η άτέλειά μου ήτανε άπερίγραπτη παιδί, o πόνος μου μεγάλος... Χτυπούσα τo στήθος μου και ξεριζώνω τά μουλιά μου κλαίγοντας άπαρηγόρητα:

— Θεέ μου, Θεέ μου! Έλέησέ με, τόν άμαρτολό!...

Σκεπάσαμε τή νεκρή μ' ένα σεντόνι και κήθησαμε πλάι στο νεκροκαρέβωτό της. Κανέναν παιδί δέν μιλούσε.

Ο έφημέριος είχε τελειώσει τo διάβαμα των ειχών, είχε σταρώσει τά χέρια του, είχε κλείσει τά βλέφαρά του και φανότανε σαν να κοιμόταν.

Δέν ζοιμότανε ωστόσο.
Τά χείλη του σαλεύανε κάθε τόσο, ψιθύριζε κάποια προσευχή κι' εύλογοῦσε δεξιά κι' αριστερά με τo ισχνό του χέρι...

Είχα τή διάθεση να κλάρω, να κλάρω άκόμα πολύ. Ο πόνος τριζύμιζε μέσα μου κι' όμως τά μάτια μου ήσαν στεγνά.

Τά δάκρυά μου είχαν στερέψει.
Δέν είχα δάκρυα να κλάρω για τόν χαμό τού παιδιού μου, όπως κλάινε όλοι οι άνθρωποι, και να Ξαλαφρώσω...

Τά μάτια μου έκαιγαν άπ' τήν άγορνία και τά βλέφαρά μου τάνοιωθα βαρεία, σαν να ήσαν άπ' σίδερο. Όρες-ώρες κλείνανε και βυθίζομουν άπότομα σ' έναν παράξενο ύπνο, που δέν κρατούσε παραπάνω από λίγες στιγμές.

Ήταν κάτι τo άλλάζοτο και τo τρομερό, που δάχη σιμβεί ασφαλώς σ' όλους τούς ανθρώπους που μείνανε νύχτες και νύχτες άγρινοι, με τo χορμί τσακισμένο άπ' τήν κοῦφασι και τήν ψυχή άναστασιαμένη άπ' τόν τρόμο, τήν άγωνία και τόν σπαραγμό.

Μέσα στις λίγες αυτές στιγμές τού βιθιζοματός μου έθλατα άλλόκοτα και τρομακτικά όνειρα, χέρια τεράστια άπλωναν έναντα μου, μορφές άπεκρουστικές έμφαριζαν άπαισία μπρος στο πρόσωπό μου, φωνές στοιγγές άντηχούσαν σ' τιάτιά μου, κρότοι Ξαφρικοί μ' έκαναν να τινάζομαι επάνω έντρομος...

Τήν ίδια άγωνία της άγρύτνιας και της έξανατλήσεως είχαν και τά παιδιά μου.

Σε μιά στιγμή o μεγαλείτερος γνός μου σπρώχθηκε, πήγε στην κουζίνα και βύθισε τo κεφάλι του σ' έναν κουβά νερό.

Ο άδελφός του τόν μιμήθηκε.

Αυτό τούς Ξαγρύττησε κάπως και τούς έφερε στα σίνγκαλά τους, μα για λίγη ώρα. Έπειτα άρχισε πάλι τo μαρτύριο της νύστας που παραδίει τo χορμί και τή σκέψη...

Γιά να τινάξω τή νόραχη αυτή από πάνω μου, σκέφτηκα να βγω και να πάω στην κάμαρα της μάννας μου. Άνησυχούσα και γ' αυτή, μη Ξερόντας τι γίνεται.

Σηκώθηκα και βγήκα σιγά-σιγά έξω.

Η βροχή είχε Ξαπαρξήσει κι' έδερε τήν έspania άλύπητα. Τ' άγριμα δέν οδολάζαν παιά...

Τά νυχτοπούλια είχαν λουφάξει.
Μά αυτό δέν με ήσυχασε.

Άντιθέτως ύπομιάστρια πως κάτι τo άπαισιο έπρόκειτο να μās σιμβή και μπήκα στην τραπεζαρία για να δω τί γίνονται οι ύπηρέτες.

Είχαν άμπαρώσει τήν πόρτα και τρώαζαν δταν τήν άνοξα με κρότο, γρομίζοντας τά έπιπλα που είχαν σωριάσει πίσω της.

Πετάχτηκαν επάνω λαχταρισμένοι, κάνοντας τόν σταυρό τους και ψιθύρίζοντας Ξεσοκισμούς.

Τους παρακάλεσα να μείνουν άγρινοι ως τo πρωί.

— Δέν Ξερούμε τί μπορεί να μās σιμβή, τούς είπα, ως πού να φέξη. Κρατήψείτε άγρινοι, σās παρακαλώ...

Τά λόγια μου τούς άνησύχησαν περισσότερο.

— Τί θα σιμβή, άφέντη; με ρώτησαν.

— Ήσαν άφελείς και προληπτικοί χωριάτες από τίς γύρω έπαρχίες και ή τρομάρα τους δέν είχε όρια.

— Ήσυχάστε, τούς είπα μετανοιωμένος για τ' άπερίσκεπτα λόγια μου. Τίποτε δέν μπορεί να σιμβή. Είμαστε καλά άμπαρωμένοι μέσα στην έspania. Είπ' εδώ o άγιος έφημέριος, o άντιπρόσωπος του Μεγάλου Θεού. Μην τρώεστε έτσι. Όστόσο, για καλό και για κακό, πάστε άπ' τo κελάρι κι' έχετε κοντά σας από ένα όπλο...

Πάλι τούς τρώαζαν τά τελευταία μου λόγια.
Άλληλοκοντάχτηκαν και στανοροκλήθηκαν, γεμάτοι φόβο.

Όστόσο ή τρομάρα τους αυτή είχε και τo καλό της. Δέν σκέφτηκαν να Ξανακοιμηθούν. Κι' επί πλέον τρώζανε όλοι μαζί να όπλιστούν.

Ήχη κατόπιν στην κάμαρα της μάννας μου.
Η κακότυχη γρηά ήταν βυθισμένη στόν ύπνο.

Δέν τήν Ξύτησα. Σαβήχτηκε όμως ή καρδιά μου όταν έπιασα τo χέρι της και είδα πως ήτανε παγωμένο. Και στο γινικό της πρόσωπο είχε άπλωθεί μιά νεκρική λαιμάδα...

«Δέν θα πεθάνη... δέν μπορεί να πεθάνη», σκέφτηκα. Κι' άν και τά χέρια μου τρώεσαν σαν τo βοῦρο, άναρα τά λίγα ξύλα που ήσανε στο τζακι για να ζεστάνη τo δομάτιο και βγήκα έξω κάνοντας τo σταυρό μου και ψιθύρίζοντας:

— Κύριε!... Κύριε!... Έλουήαντε Θεέ, σώσε τή μητέρα μου, σώσε τήν ενάρετη γερόντισσα... λιπήσου την, Κύριε!...

Έπρεπε να μείνη βέβαια κάποιος κοντά στη μάννα μου, μα ποιός θάχε τo κουράγιο αυτό; Οι ύπηρέτες ήσαν τρελλοί άπ' τήν τρομάρα τους...

Η πόλη μας καμαρέρα που λάτρνε τή γρηά σαν μητέρα της, δέν είχε έπίσης τήν τόλην να μείνη κοντά της. Και άν και μούδασε πριν τήν ύπόσχεσι να κάτση κοντά της, έβριγε και τρώποσε κι' αυτή στην τραπεζαρία με τούς άλλους.

Α, είνε αργή, είνε άπερίγραπτη συμφορά o φόβος. Κάνει τόν άνθρωπο μικρό και μέλερο, τόν κάνει γελίο κι' άβελόλητο...

Στón διάδρομο άντάμωσα τόν μεγαλείτερο γνός μου.

Προχωρούσε γρήγορα-γρήγορα με τo ντουφέκι στο χέρι.

Ξαφνιάστρια.

— Τί τρώει; τόν ρώτησα.

— Δέν είνε τίποτα, πατέρα, μου άποκρίθηκε. Κατεβαίνο στόν κήπο για να διώξω τόν ύπνο από πάνω μου.

— Παιδί μου, τρελλάθηκες; φώναξα. Στón κήπο μ' αυτόν τo χαλασμό; Μέσα στη βροχή και στο σκοτάδι; Πās να πείσης στα νύχια τού καταρραμένου βρυκόλακα; Είπ' εκεί κάποι, παιδί μου, και παραμυθεύει.

Ο γνός μου χτύπησε με δύνανη τo τουφέκι του στο πάτομα και βλαστήησε. Τά μάτια του άστραφαν. Τά δόντια του τριζοκόπησαν. Σάλτασε να περσθή κι' έπεσε πάνω μου.

Κατάπληκτος για τήν Ξαφνική του Ξαση, τόν άρπαξα από τά μπράτσια και τού είπα:

— Στάσου!... Σε προστάζω εγώ, o πατέρας σου, να μην πās ποῦενά. Θες λοιπόν να σε σκοτώση, θες να σε πιλήξη Ξεμοναχιασμένο μέσα στο σκοτάδι;

Ο γνός μου μούγγρισε άγρια και Ξεφυγε άπ' τά χέρια μου.

— Άφησέ με, πατέρα, δέν ύποφέρω παιά... Θέλω να τόν δω, θέλω να μετρήσω μαζί του... Φτάνει παιά... Δέν τόν τρωβάμει... Ας κοιμήσει να βγή μπροστά μου... Σκότωσε τήν άδελφή μου, άματωκόλησε τή γιαγιά... Θα κατέβω στόν κήπο, και, σου λέω, πατέρα, θα κατέβω και θα τόν κρώξω... Θα τόν κρώξω κι' άν τολμήει, άς ξεβῆ... Έπειτα έχω κι' έναν άλλο λόγο που κατεβαίνο κάτω. Πάω να κόψω άνθη να στολίσω τόν νεκρό της άδελφής μου... Τo άποράσιμα και θα τo κάνω παραμέρισε να διαδώ...

Μάντεψα τόν πόνο, τή λύσσα και τήν άτέλεια που Ξεβελίζαν στην καρδιά τού γνού μου. Τo μεγάλο μαρτύριο τών τελευταίων ήμερών τόν είχε άγριψεί. Κατάλαβα ακόμα πως θα ήταν μάταιο άν επέμενα να τόν κρατήσω. Γι' αυτό παραμέρισα και τού είπα:

(Άκολουθεί)

Βγήκα τήν ύπηρέτρια να κλαίη...